

**«Els cecs hi veuen,
els coixos caminen»**

**Endinsar-se en
els miracles de Jesús**

Rodolf Puigdollers

La col·lecció Emaús vol oferir llibres de lectura assequible que ajudin a viure el camí cristià en el moment actual. Per això porta el nom d'aquell poble cap a on anaven dos deixebles desesperançats quan es van trobar amb Jesús, que es va posar a caminar al costat seu, i els va fer entendre i viure la novetat de l'Evangelí.

Rodolf Puigdollers

«Els cecs hi veuen,
els coixos caminen»

Endinsar-se en els
miracles de Jesús

Col·lecció Emaús 81
Centre de Pastoral Litúrgica

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Rivadeneyra 6,7. 08002 Barcelona

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquesta obra, per qualsevol procediment, sense l'autorització escrita de l'editorial.

Il·lustració de la coberta: Montserrat Cabo

Primera edició: gener de 2009

ISBN: 978-84-9805-324-1

D.L.: B-7.614-2009

Imp.: Multitext, S.L.

Índex

Pròleg, per Josep M. Rovira Belloso.....	7
Introducció	11

Primera part: ¿Jesús fa miracles?

1. «Fets sorprenents»	15
2. «Si Crist no ha ressuscitat...»	18
3. «Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu»	23

Segona part: «Passà fent el bé»

1. Exorcitza els mals esperits	23
2. Aixeca els qui jeuen enfebrats.....	26
3. Purifica els leprosos.....	28
4. Guareix els paralítics	30
5. Estén la mà assecada.....	33
6. Dóna la vista als cecs	35
7. Fa sentir-hi als sords	37
8. Ressuscita els morts	39
9. Calma la tempesta	41
10. Dóna de menjar als qui tenen fam	43
11. Camina sobre el mar	45
12. Converteix l'aigua en vi.....	47

Tercera part: Els tres grans relats catequètics

1. L'aigua que brolla (Jn 4,5-42)	49
2. La llum que resplendeix (Jn 9, 1-41).....	52
3. El do de la vida (Jn 11,1-45).....	54

Quarta part: Jesús ressuscitat parla i actua

1. «No tingueu por» (Mt 28,10) 57
2. «¿Per què plores? ¿Qui busques?» (Jn 20,15) 58
3. «Pau a vosaltres» (Lc 24,36; Jn 20,19.21.26) 59
4. «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21b) 60
5. «Rebeu l'Esperit Sant» (Jn 20,22) 61
6. «Veni a menjar» (Jn 21,12)..... 62
7. «Segueix-me» (Jn 21,19b)..... 63
8. «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat» (Mc 16,15) 64
9. «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20b) 65

Cinquena part: «¿Què vols que faci per tu?»

1. «Senyor, tingues pietat de mi» 67
2. «Senyor, que hi vegi»..... 68
3. «Crec, però ajuda'm a tenir més fe» 69

Annex: Els relats de miracles als evangelis 71

Bibliografia 73

Pròleg

Fa molts anys que conec Rodolf Puigdollers i Noblom. Coneixia els seus avis i la seva estimada mare d'abans de la guerra civil espanyola. Però va ser pels anys setanta, a la Facultat de Teologia de Catalunya, quan vaig tenir ocasió de col·laborar amb ell en el camp de la teologia: Rodolf, capellà, escolapi i erudit, em va demanar que dirigís la seva tesi doctoral sobre el significat de «Gràcia i Veritat» en el pròleg de l'Evangelí de Joan.

Vaig tenir una gran sort pel fet que Puigdollers em demanés quelcom que significava per a mi una dedicació nova al món de sant Joan. Una gran sort, perquè aquest fet va ser un al·licient decisiu de cara a la meua renovellada afecció a sant Joan, fins al punt que, d'una manera creixent, la seva lectura m'és llum en la ment i escalf en el cor. Va passar aquest episodi fecund i finalment la tesi de Puigdollers, defensada en la Facultat de Teologia de Catalunya, va ser publicada en les seves parts més essencials en una revista especialitzada dels Pares escolapis: *Analecta Calasanctiana*.

Evocat sòbriament el passat, podem tornar al temps present. Fa pocs dies, tot vorejant Granollers, vaig passar arran de la Torreta, nom amb el qual és conegut el barri on es troba situada la parròquia de Santa Maria del Jaire, paraula d'alegre salutació, amb la qual l'Àngel comença l'Anunci a Maria. El Rector de la Torreta és el P. Rodolf Puigdollers. L'erudit investigador apareix ara doblat de pastor i de catequeta. Sí, Rodolf és un bon catequista. No és que amagui tot el que sap per fer-se accessible sinó que,

tot allò que guarda en la ment i en el cor, sap narrar-ho de forma senzilla i cordial. Això és el que fa amb aquest llibre. Els miracles de Jesús són narrats en clau de *Bona Notícia*, perquè pertanyen realment al conjunt de la Bona Notícia que és l'evangeli.

En el fons, el meu sentir coincideix de ple amb la postura de Rodolf Puigdollers. Per a mi, Jesús és la bona notícia, l'epicentre dels veritables miracles i dels que jo anomeno miracles de petit voltatge que la Providència depara a tots els qui en Déu confien i estimen (veure Romans, 8, 28). Jesús és la bona notícia que ha vingut al món per a sanar la totalitat de la persona, dels homes i les dones afeblits pel dolor del món, per les xacres de la vida. La Bona Notícia no és només una informació que arriba al nostre intel·lecte. És el regal de l'Esperit de Jesús i del Pare que arriba a les nostres persones i les transfigura com un inici del Regnat de Déu en nosaltres i entre nosaltres.

Aquest regal el rep la persona –home i dona– i no és impossible que l'alçada de l'Esperit que eleva i il·lumina la part espiritual dels éssers humans, arribi fins i tot a guarir algun cop, miraculosament, els cossos dèbils –*in-firmi*–, poc fermes, d'aquests homes i dones. Això penso que és possible perquè hi ha una continuïtat entre la nostra part espiritual i la corporal. Hi ha una unitat pregona «psicosomàtica». Llavors el Regne de Déu ha pres possessió d'aquella persona i fins i tot d'aquella contrada o comunitat.

Així interpretava jo els miracles de Jesús: com a signes que el regnat de Déu havia arribat al fons de les persones humanes, des del centre de vida divina pels homes que és Jesús. ¿No és equivalent això a interpretar els miracles com a part integrant de la Bona Notícia de l' Evangeli, que és el que fa Puigdollers?

Un gran encert d'aquest llibre és la seva pedagogia. Tres parts, que les podria qualificar de contemplatives, més que de «teòriques», presenten els miracles com a integrants de la Bona Notícia (primera part); com a dimanants tots ells del gran miracle que és Jesucrist gloriós, ressuscitat d'entre

els morts (en una segona part, es narren tots els miracles de Jesús); i, finalment, s'arriba al cim amb tres relats catequètics sobre l'aigua de la vida –l'Esperit donat a la samaritana–, la Llum donada al cec de naixença i el do de la vida donat novament a Llätzer. Bé es pot dir que, en aquesta tercera part, la pedagogia de Puigdollers és la pedagogia de l'Església, perquè les tres peces catequètiques formen part dels evangelis dels diumenges quaresmals, concretament en el cicle A.

Voldria assenyalar, a més, un parell d'encerts molt notables, derivats tots dos del fet que les tres primeres parts, més expositives, van seguides de dues parts molt pràctiques. Tots dos encerts fan referència a la pregària que els lectors podran encetar a partir de la lectura (privada o en grup) d'aquest treball sobre els miracles de Jesús que, en realitat, és un excel·lent material de cara a la *lectio divina*, és a dir, a la pregària amb l'Escriptura. El primer encert –el trobareu en la quarta part– és tot allò que Crist ens dóna a partir dels relats evangèlics de guaricions i altres miracles. Tot proclamant o meditant aquests evangelis de guaricions, Crist ens treu la por; ens fa discernir què busquem realment en la vida i com l'hem de buscar a ell; ens dóna la pau i la misericòrdia, que són formes bàsiques del ser i de l'actuar cristià; ens dóna l'Esperit Sant, que ens eleva i transfigura amb els dons i els fruits; ens dóna la missió en el món («com el Pare m'ha enviat a mi, així jo us envio a vosaltres»); ens dóna, per tant, el seguiment de Crist, la capacitat d'expandir la Bona Notícia... ¿No és veritat que tot això o bé és fronterer al miracle o bé entra de ple en el camp del miracle?

Normalment és la manera com el miracle –que forma part de la Bona Notícia de Crist– entra en la nostra vida i forma part del nostre tarannà cristià. Com em deia un amic meu: no ens adonem que el primer i més gran miracle és la donació de l'Esperit Sant que Crist gloriós ens ofereix i ens regala.

El segon encert és que Rodolf Puigdollers ens fa veure que Crist en realitat ens guareix de moltes «malalties», algunes de les quals estan en la frontera que uneix la nostra part

espiritual i la corporal. La part cinquena del llibre mostra que els dons de Jesús, presidits sempre pel do de l'Esperit, ens curen de moltes nafres i malures del cor o de l'ànima, les quals no deixen de tenir repercussió en la nostra dimensió corporal. Els dons de Crist continuen també entre nosaltres, que esdevenim així contemporanis d'ell.

Crist ens pregunta en aquesta cinquena part: «¿Què vols que faci per tu?» L'Autor del llibre li respon d'aquestes tres maneres: 1) «Tingues pietat de mi», com en la cèlebre pregària de Jesús: «Jesús, Fill de Déu, tingues pietat de mi, pecador». 2) «Que hi vegi»: que vegi clar com haig de navegar en la vida, quins són els signes dels temps, etc. 3) «Que tingui fe», una fe viva que actua per l'amor de Jesús, i meu, als altres.

En realitat, a la pregunta que ens dirigeix Jesús, podríem respondre moltes més coses. Per exemple: «Que tingui serenor i encert en les paraules». O bé: «Que em treguis el neguit que molesta els altres: que faci realment allò que estic fent, convençut que és voluntat teva i obra responsable meva». I encara: «Que em treguis el bloqueig que m'impedeix passar a l'acció de l'amor fratern; que sàpiga passar del bon desig d'ajudar a l'acció real de compartir, d'ajudar, d'anunciar explícitament la joia de Jesús viu»... Així afegiríem una sèrie de pàgines a *Els cecs hi veuen* i el llibre encara seria més de tots.

Hem vist un parell de coses pràctiques en les dues darreres parts del llibre. Però les tres primeres, més contemplatives, són el fonament i el camí que ens han de conduir a la vida pràctica: a la pregària amb Crist i pels altres, i a l'acció que d'alguna manera també guareix com la de Jesús. Perquè en la vida, dissortadament, podem fer mal als altres; però afortunadament, també podem emanar pau i sanitat al voltant nostre.

No cal dir que aquest llibre s'afegeix al corrent de literatura que intenta fer conèixer Jesucrist. Crec que el llibre de Puigdollers ho intenta i ho aconsegueix.

Josep M. Rovira Belloso

Introducció

Els relats de miracles que trobem als evangelis poden ser llegits de moltes maneres. L'interès actual per les dades històriques genuïnes tendeix a fixar-se en ells amb l'intent de descobrir els possibles fets que varen donar origen a aquests relats, més que no pas escoltar-los com a relats evangèlics en tant que Bona Nova de Jesús, transmesa per les comunitats apostòliques.

El creient, una vegada admesa la historicitat de la figura de Jesús, del seu missatge i de la seva mort en creu, i una vegada proclamada la seva fe en Jesucrist ressuscitat, ha de poder llegir amb tota serenor i devoció aquests relats sobre Jesús Salvador, de tal manera que el lector pugui a la fi del text proclamar: *Paraula del Senyor*.

Des del punt de vista històric és evident que la imatge de Jesús com a obrador de fets prodigiosos és molt antiga. El nucli de l'evangeli de Marc –el més antic dels quatre evangelis canònics– pot considerar-se anterior a l'any 50. Els textos d'autors jueus també testifiquen aquesta fama, però no sabem si depenen exclusivament d'allò que es deia de Jesús en cercles cristians o es poden considerar una font independent. Sigui com sigui, la major part d'historiadors actuals consideren que «Jesús actuà i fou considerat com a exorcista i sanador durant el seu ministeri públic» (J.P. Meier), malgrat els resulti difícil determinar concretament els fets primitius i considerin moltes vegades que certs tipus de miracles són més aviat ampliacions catequètiques de les comunitats primitives.

Aquests exorcismes i guaricions són presentats –segons alguns, per Jesús mateix– com a «signes efectius de la presència alliberadora del Regne de Déu» (S. Vidal), tal com indiquen les frases de Jesús a l'evangeli: «Si jo trec els dimonis pel poder de l'Esperit de Déu, és que ha arribat a vosaltres el Regne de Déu»;^{Mt 12,28; Lc 11,20} o «els morts ressusciten i els pobres reben l'anunci de la bona nova».^{Mt 11,5; Lc 7,22} Els miracles de Jesús són aleshores el *clamor del Regne* (J.I. González Faus), a partir de la persona mateixa de Jesús. De tal manera que «la persona del Jesús històric, en si mateixa, és ja una presència velada i revelada de la glòria del Déu invisible. La presència de la Paraula de Déu feta home és ja *el* miracle del qual dimanen els miracles d'exorcismes, de guarició i resurrecció, de donació, i fins i tot els restants miracles sobre la naturalesa» (J.M. Rovira Belloso). D'aquesta manera, «el Regne [de Déu] ve acompanyat de signes eficaços i extraordinaris de compassió i de perdó, de misericòrdia i d'esperança, que capgiren les expectatives de la gent i donen visibilitat a la presència compassiva de Déu en l'activitat guaridora de Jesús» (A. Puig). Resplendeix així en aquest món, de forma delicadament sorprenent i amorosa, l'anunci i l'arribada del *cel nou i la terra nova*.

Els relats de miracles, en ells mateixos, no són ni la mostra que la tradició evangèlica és la mitificació d'un condemnat a mort, ni la demostració de la divinitat de Jesús. Són, simplement i planerament, l'expressió narrativa de la Bona Nova de Jesús, transmesa per les comunitats apostòliques, l'anunci de l'obra del Crist ressuscitat i el fruit de l'acció de Jesús en la seva predicació del Regne de Déu per tot Galilea. Els relats de miracles són anunci de l'Evangeli. «En el seu origen les perícopes evangèliques eren pautes de predicació, textos molt densos i condensats que havien de ser explicats i desenvolupats en el si de la celebració eucarística» (J. Rius-Camps).

Els relats de miracles, per tant, no han de ser un problema, sinó una Bona Nova concreta, directa i palpable. Tan sols tenen sentit evangèlic si els escoltem, no pas com a obres

d'un superheroi, sinó com a acció d'aquell que, mort i ressuscitat, és font de vida per a tots els qui creuen en ell. «En els relats de miracles, per tant, s'haurà de veure, primer de tot, la seva intenció significativa i el seu gènere literari» (R. Aguirre).

Els evangelis no contenen uns miracles, pròpiament, sinó uns *relats de miracles*. Aquests relats estan escrits i presentats a la comunitat cristiana com a *evangeli*, com a anunci catequètic de la presència salvadora de Jesucrist. Fan referència a Jesús de Natzaret en la seva acció de predicació del regne de Déu per Galilea, en la seva mort a la creu i en la seva resurrecció. Més que mirar-los com a material per reconstruir la biografia de l'anomenat *Jesús històric*, és més adequat escoltar-los com a evangeli, com a anunci de l'obra salvadora de Jesucrist ressuscitat en l'avui i aquí de la comunitat cristiana.

La perspectiva del creient, quan escolta la Paraula de Déu, és la seva obertura al Crist ressuscitat que parla i actua, fent participar a tots del seu Esperit Sant. És des d'aquesta perspectiva que aquest llibre intenta apropar-se als relats de miracles dels evangelis, que són proclamats com a Bona Nova.

En una primera part (*¿Jesús fa miracles?*) el lector és invitat a situar-se catequèticament des de la perspectiva del ressuscitat per a acollir els relats de miracles. En la segona («*Passà fent el bé*») hi ha una descripció dels diversos tipus de relats, de manera que l'encontre salvador es veu des de diferents llenguatges. En la tercera (*Els grans relats catequètics*), es reflexiona sobre els tres grans relats catequètics que constitueixen la lectura evangèlica dels diumenges nuclears de la Quaresma, quan hi ha persones que es preparen per a ser iniciats en el misteri cristià.

En la quarta (*Jesús ressuscitat parla i actua*), es medita sobre les obres del Crist ressuscitat en el creient, a partir de les paraules del Crist que s'apareix als seus deixebles. Finalment, en la cinquena («*¿Què vols que faci per tu?*»),

la resposta del creient al Crist ressuscitat –fet present en els relats evangèlics de miracles– es converteix en pregària. En un annex estan recollides les cites dels diversos relats de miracles que es troben als evangelis. Una bibliografia indica alguns dels llibres que parlen del tema i permet la identificació de les cites d'autors indicades en aquesta introducció.

Vull agrair a Mn. Josep M. Rovira Belloso el seu pròleg ple de saviesa evangèlica i d'estimació, com és sempre la seva persona i els seus escrits; així com a tots aquells que amb el seu testimoniatge i la seva generositat em permeten contemplar en el dia a dia els petits o grans miracles de l'obra de l'Esperit.

Rodolf Puigdollers i Noblom

Primera part

¿Jesús fa miracles?

1. «Fets sorprenents»

Ens els evangelis ens trobem amb una trentena de relats de miracles de Jesús, guaricions de paralítics, cecs, sords, purificacions de leprosos, expulsions d'esperits impurs, resurreccions de morts i fets sorprenents, com la multiplicació dels pans, la conversió de l'aigua en vi, el caminar sobre el mar o una pesca miraculosa i una tempesta calmada. Per això no ens ha d'estranyar que, a l'evangeli de Lluc, Jesús mateix digui en un missatge dirigit a Herodes Antipas, tetrarca de Galilea: «Avui i demà trec dimonis i curo malalts, i el tercer dia arribaré al terme». ^{Lc 13,32} I que els deixebles d'Emmaús parlin de Jesús com «un profeta poderós en obres i en paraules». ^{Lc 24,19}

De manera semblant, al llibre dels Fets dels Apòstols, Pere parla de Jesús de Natzaret com aquell que, ungit per l'Esperit Sant, «va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable». ^{Ac 10,38} Aquestes descripcions de Jesús recorden les paraules que utilitza l'historiador jueu Flavi Josep, del segon terç del segle I, segons el text que se'ns ha transmès. Parla de Jesús, anomenat el Messies, com d'un home «que va realitzar fets sorprenents i va ser mestre de persones que estimen la veritat». ^{Ant 18,63} És la contraposició a les acusacions del Talmud, segons el qual Jesús «practicava la màgia, seduï Israel i l'esgarrià». ^{Sanh 43a}

De totes maneres, ens adonem de seguida que els evangelis contenen també una profunda reflexió sobre aquests relats, que l'evangeli de Joan anomena *senyals* (signes) o *obres*.

Aquest evangeli conté tan sols set relats de miracles, però cap relat d'exorcisme. I acaba dient que «Jesús va fer en presència dels seus deixebles molts altres senyals que no es troben escrits en aquest llibre. Però els qui han estat escrits aquí és perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, creient, tingueu vida eterna en el seu nom». ^{Jn 20,30-31}

Això ens mostra que la preocupació fonamental de l'evangelista és fer-nos participants de la fe en Jesucrist, mostrar-nos el que Jesús de Natzaret és realment, en profunditat. Per a aquesta finalitat no hi valdria una simple enumeració d'anècdotes de la vida de Jesús.

Pensa, per exemple, el que fa l'art sacre: representa Jesús –amb barba o sense barba, amb un rostre afavorit o amb unes faccions rudes– i acostuma a posar al voltant del seu cap una corona lluminosa, acompanyada de vegades d'una creu. D'aquesta manera, de totes les figures d'una pintura mural, d'una icona, de la taula d'un retaule o d'un quadre, sabem de seguida identificar qui és Jesús: aquell que porta la corona, perquè és el Fill de Déu!

Deixa que et faci una petita broma. Imagina't que es fes una troballa sensacional: una fotografia de principis del segle primer amb tots els nens de la classe de l'escola de Natzaret. S'hauria trobat una fotografia autèntica amb el rostre de Jesús, però hi hauria un problema insoluble: no hi hauria forma d'identificar entre tots aquells nens qui és Jesús. Perquè Jesús, quan es llevava, no es posava la corona!

Les realitats més fondes no es veuen en les fotografies, ni en les radiografies. Que Jesús és el Fill de Déu, que la fe en ell és font de vida, és l'experiència de la comunitat cristiana, és l'anunci mateix de la Bona Nova. Això vol dir que, per damunt del que puguis pensar sobre quins són alguns fets concrets de la vida de Jesús, el més important és la realitat de la seva persona, el sentit profund de la seva mort, el seu missatge, la seva proximitat, el seu amor, la seva resurrecció, la seva presència activa enmig nostre, en el teu cor, en el nostre món.

Aquests relats sorprenents alguns els consideren la manifestació de l'omnipotència de Déu; es tracta de miracles, fets admirables en el sentit més profund de la paraula. D'altres, en canvi, els consideren llegendes, és a dir, invencions que han anat naixent de la veneració o l'admiració del personatge. D'altres els consideren fets sorprenents, però fruit de la casualitat, de l'engany o de causes naturals. D'altres, relats catequètics a partir de gestos guaridors i alliberadors, de difícil concreció.

Com que es tracta de relats evangèlics, no podem explicar-los eliminant la realitat mateixa del text, el seu missatge. No són relats d'un llibre d'història, d'un diari o d'un telenotícies, sinó relats que són Bona Nova. L'evangelista proclama el relat com a transmissor d'una Bona Nova de salvació. És tota una invitació a la comunitat creient, que l'escolta, a entrar en comunió amb Jesús, font de salvació.

Recorda l'inici de la primera carta de sant Joan: «Allò que hem sentit, allò que hem contemplat, allò que hem tocat amb les nostres mans (...) us ho anunciem, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist». ^{1Jn 1,1.3}

No siguis tan prosaic de pensar que allò que ha vist l'apòstol, allò que ha contemplat i allò que ha tocat amb les mans és la simple superficialitat. Es tracta de l'experiència profunda de la fe. Recorda que, enmig de la comunitat cristiana, la lectura de l'evangeli acaba sempre amb la proclamació: *Paraula del Senyor*, que demana la resposta de fe: *Lloança a vos, oh Crist*.

Aquests relats evangèlics, doncs, estan manifestant la paraula salvadora de Jesús, estan fent present el Senyor. Recorda sempre: «Quan es llegeixen a l'Església les Sagrades Escripures, és Déu mateix el qui parla al seu poble, i Crist, present en la seva paraula, el qui anuncia la Bona Nova». ^{IGMR, 29 (3a ed.)} Allò important, quan llegeixes l'evangeli, és escoltar Crist, que et parla, trobar-te amb ell.

2. «Si Crist no ha ressuscitat...»

Mira quina afirmació més clara fa sant Pau, quan escriu als corintis: «Si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe». ^{1Co 15,14} La vivència de la fe comença quan el creient s'endinsa en la realitat del Crist mort i ressuscitat. El Crist vencedor de la mort, el Crist llum que il·lumina, el Crist present enmig nostre, esdevingut font de vida.

Això queda expressat en la proclamació de la nit de Pasqua: «¿Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat». ^{Lc 24,5-6} És l'esclat de l'al·leluia, ell és viu, hem vist el Senyor! ¿Com vols anunciar aquesta vivència, com vols posar per escrit aquesta realitat? Totes les paraules queden curtes, totes les formes d'expressió, petites.

Ni la fotografia és suficient, ni n'hi ha prou amb una simple narració. Fixa't en la confessió íntima de sant Pau: «Quan a ell li semblà bé, em va revelar el seu Fill»; ^{Ga 1,16} així doncs, aquesta experiència es converteix, en els Fets dels apòstols, en aquest preciós relat: «Quan Saule arribava prop de Damasc, de sobte l'envoltà una llum fulgurant que venia del cel. Va caure a terra i sentí una veu que li deia: “Saule, Saule, ¿per què em persegueixes?”» ^{Ac 9,3-4}

Si no hi ha fe en la resurrecció de Jesucrist, si no contemples Jesús com el Fill de Déu, aleshores és inútil llegir els relats dels fets admirables de Jesús. Deixa'ls, no els entendràs. O el que és pitjor, els entendràs a l'inrevés.

Recorda el que Jesús va respondre quan els fariseus, per posar-lo a prova, li demanaven un senyal del cel. La res-

posta a l'evangeli de Marc és taxativa: «No els serà donat cap senyal». ^{Mc 8,12} A l'evangeli de Mateu s'explicita: «No els serà donat cap altre senyal que el de Jonàs»; ^{Mt 16,4} «perquè així com Jonàs va estar tres dies i tres nits en el ventre del gran peix, també el Fill de l'home estarà tres dies i tres nits en el cor de la terra». ^{Mt 12,40}

El veritable senyal, la llum que il·lumina els cors, allò que ha de ser escoltat, contemplat i palpat, és la resurrecció de Jesucrist. Si no hi ha fe en el Crist ressuscitat, la proclamació de l'evangeli és buida, i vana l'admiració del qui escolta. L'evangeli de Lluc ho sintetitza d'aquesta manera: «Així com Jonàs va ser un senyal per a la gent de Nínive, també el Fill de l'home ho serà per a aquesta generació». ^{Lc 11,30}

Jesucrist és el senyal, la font lluminosa. No fa falta que busquis més senyals, perquè no et serà donat cap altre senyal. O, dit d'una altra manera, en tots els relats evangèlics no busquis la materialitat dels miracles, busca tan sols el senyal que és Jesucrist mateix, Jesucrist ressuscitat, que et parla i et dona vida. Aleshores sí que resplendiran per a tu i comprendràs que han estat escrits perquè creguis que Jesús és el Fill de Déu i, creient, tinguis vida en ell.

3. «Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu»

A l'evangeli de Mateu, quan Jesús ha acabat de donar instruccions als seus dotze deixebles sobre el missatge que han d'anunciar i amb quines actituds han de predicar, Joan Baptista, des de la presó, li envia uns deixebles. S'ha assabentat del que Jesús feia i li pregunta: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» ^{Mt 11,3} ¿Quina és l'obra del Crist? ¿Què és el que ell ha fet i fa?

Fixa't en la resposta de Jesús, a l'evangeli: «Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu». ^{Mt 11,4} La resposta dels deixebles és inseparable de l'experiència que ells fan de les obres del Crist. Poden ser enviats per Jesús tan sols en la mesura que ells també hagin sentit i hagin vist.

L'obra del Crist és la presència mateixa del Crist en el creient. L'obra del Crist és la mateixa fe. I ¿què és el que han experimentat els enviats de Jesús?: «Els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova». ^{Mt 11,5}

Aquestes darreres paraules de Jesús ens mostren el sentit de la seva resposta: «els pobres reben l'anunci de la bona nova». Jesús està fent referència a les paraules de l'Ungit per l'Esperit del Senyor, en el llibre del profeta Isaïes: «El Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a curar els cors desfets, a proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum». ^{Is 61,1} Es tracta de

la manifestació de l'arribada del dia del Senyor: «En aquell dia els sords escoltaran les paraules del llibre i els ulls dels cecs, que es troben en la foscor i la boira, hi veuran; els pobres se n'alegraran amb joia pel Senyor i els homes que no tenien esperança s'ompliran de joia». ^{Is 29,18-19}

¿Ho veus? És la manifestació del Senyor, la presència del Crist, la que fa que els sords escoltin la paraula de Déu, els ulls dels qui estaven en la foscor hi vegin, els pobres s'omplin de la joia de la Bona Nova i els qui no tenien esperança vegin la llum. La Bona Nova de Jesucrist no és un simple coneixement ni uns sentiments que abracen el cor. La Bona Nova de Jesucrist és la manifestació de Déu, la transformació de la persona, que s'obre a la fe –a la confiança en el Déu que estima–, descobreix l'esperança –la llum que obre al sentit–, i es realitza en l'amor, en la unió amb Déu i en la donació als altres.

Això és el que escoltes en les paraules de Jesús: «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna»; ^{Jn 3,16} «estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat»; ^{Jn 13,34} «el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom». ^{Mc 10,45}

Ho veus en els gestos de Jesús: «agafà un nen i el posà enmig d'ells», ^{Mc 9,36} «els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans», ^{Mc 10,16} «se'l mirà i el va estimar», ^{Mc 10,21} «es posà taula a casa d'ell». ^{Mc 2,15} I ho contemples també en els fets admirables de Jesús, en què la seva paraula i els seus gestos penetren d'una manera especial, si tu saps obrir els teus ulls, les teves orelles i el teu cor.